

Predstavnici Ekološkog pokreta Kosjerića ponovili su danas da su protiv izmena Zakona o upravljanju otpadom, kojim bi se cementarama omogućilo da kao gorivo koriste uvozni otpad, navodeći da neće dozvoliti da se u cementari u njihovom mestu spaljuje otpad.

“Cementara u Kosjeriću dobila je dozvolu za izgradnju spalionice za otpad, ali bez studije uticaja na životnu sredinu. Mi nećemo dozvoliti da se komunalni otpad spaljuje u cementari”, kazao je predsednik Ekološkog pokreta Kosjerića Dalibor Vujić na okruglom stolu u Beogradu o izmenama Zakona o upravljanju otpadom.

Na tom skupu je rečeno da se izmenom zakona, čiji je predlog pre rasprave povučen iz skupštinske procedure polovinom prošle godine, predlaže da se od zabrane uvoza otpada radi “insineracije” (spaljivanja), “koinsineracije” (“suspaljivanje”) i odlaganja, izuzme deo privrede, odnosno da za potrebe korišćenje otpada kao goriva omogući njegov uvoz.

Predstavnici ekoloških pokreta iz Kosjerića, Beočina i Vrbasa navode da je namera da se zakon promeni u delu koji se odnosi na uvoz otpada za potrebe spaljivanja u cementarama, posledica lobiranja cementne industrije koja želi dodatni profit.

Kako su objasnili, pod izgovorom jačanja konkurentnosti, cementna industrija traži da se gas kao gorivo u velikom delu zameni spaljivanjem otpada.

Pedijatar i član Ekološkog pokreta u Kosjeriću Ilija Vukadinović naveo je da su proizvodi spaljivanja otpada u cementarama azotni oksidi, teški metali, dioksini i furani.

Živa i talijum iz otpada ne vezuju za cement te su i dalje veoma štetni, dok dioksini spadaju u najjače otrove koje je čovek stvorio.

“Jedan gram dioksina predstavlja 14 miliona smrtonosnih doza. On je 11.000 puta otrovniji od cijanida”, upozorio je Vukadinović.

On je istakao da štetne posledice materija nastalih spaljivanjem otpada, mogu biti kancer, dijabetes, sterilitet, genetski i hormonski poremećaj, pad imuniteta, a bebe su i do dvadeset puta ugroženije od odraslih.

Predstavnik Agencije za zaštitu životne sredine Nebojša Redžić kazao je da je “koinsineracija” otpada “normalan način” svuda u svetu, ali da su takva postrojenja skupa da bi bila bezbedna za okolinu.

Kao primer je naveo Beč koji ima “insenerator”, a gaovi iz njega ne prelaze granične vrednosti emisije zagadjujućih materija. Medjutim, “sistem za prečišćavanje dimnih gasova u takvim postrojenjima je 30 odsto skuplji od samog inseneratora otpada”, rekao je on.

Profesor na Hemijskom fakultetu u Beogradu Ilija Brčeski je ocenio da se Srbija ne bavi stručno problemom otpada.

“Karakteristike otpada u Srbiji ne poznajemo, ne znamo posledice spaljivanja, ne posedujemo tehnologije za to”, rekao je on i podsetio na više od 3.000 divljih deponija.

Kako je naveo, u razvijenim zemljama postoje studije o karakteristikama i količinama otpada, a nadzor objekata koji spaljuju otpad je mnogo stroži od nadzora industrijskih postrojenja, što sve košta stotine hiljada evra po objektu, a to Srbija ne može da obezbedi. On je zbog toga pozvao na oprez, navodeći da “u hemiji nema smrtne doze, već dozirane smrti”.

Predsednica Odbora za zaštitu životne sredine Skupštine Srbije Ivana Smojiljković ocenila je da su skupovi na kojima se stručno diskutuje pre donošenja zakona dragoceni kako se ne bi pravile greške, i da bi se zaštitili interesi građana.

“Želimo da u Srbiji otpad postane resurs, da stepen reciklaže bude veći, veće smanjenje ugljen dioksida u vazduhu, da cirkularna ekonomija zaživi, da se otvaraju zelene radna mesta, da zahvaljujući tome postanemo konkurentniji, da ima razvojna šansa za privredu”, kazala je ona.

Izvor: beta.rs